

πρὶν κινήσῃ, τροφήν τινά, ἢ ὁποία τοῦ ἦτον ἑτοιμασμένη· ἀλλὰ δὲν ἶδε κανένα τῆς οικογενείας, ἑωσοῦ, φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἐπαρατήρησε τὸν οικοδεσπότην βαστάζοντα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ ὑποστηρίζοντα τὰς πατητρίας, ὥστε αὐτὸς νὰ ἀναβῆ, — τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν Ἀράβων γίνεται ὡς ἡ τελευταία φιλικὴ δούλευσις. Μόλις δὲ εἶχεν ἀναβῆν ὁ Ἀσσοῦνας, καὶ τὸν εἰδοποίησεν ὁ ξενόδοχος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον δὲν εἶχε τοιοῦτον ἐχθρὸν ἄσπονδον, ὁποῖος αὐτός. 'Ἐχθρὸς βραδύ,' εἶπε, 'διηγούμενος τῶν προγόνων σου τὰς ἀνδραγαθίας, μ' ἀνεκάλυψες τὸν φονέα τοῦ πατρός μου. Ἐδῶ κείνται ὅλα τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἐφοροῦσε τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς σου,' (τὰ ὁποία τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐφέρθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς,) 'ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὤμοσα πολλάκις, εἰς ἐπήκρον τῆς οικογενείας μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἔνὰ ζητῶ τοῦ φονέως τοῦ τὸ αἷμα ἐξ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου. Ὁ ἥλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη· πάραυτα δὲ μετὰ τὴν ἀνατολήν του θέλω σὲ διώξω, ἀφοῦ ἀσφαλῶς ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν σκηνήν μου, ὅπως, κατ' ἐντυχίαν σου, εἶναι παρὰ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας μας νὰ ἐνοχλήσω τὸν ὅστις ἐζήτησε καὶ ἤρρεν εἰς αὐτὴν ὑπεράσπισιν· ἀλλὰ παύουν αἱ ὑποχρεώσεις μου ὅλαι ἀμέσως ὅταν χωρισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην πρέπει νὰ μὲ θεωρῆς ὡς ἀποφασισμένον νὰ σὲ ἀφανίσω, εἰς ὁποιοῦνδήποτε μέρος, ἢ εἰς ὁποιοῦνδήποτε ἀπόστημα, ἐνταμωθῶμεν. Δὲν ἀνέβης ἵππον κατώτερον τοῦ ἐτοίμου νὰ δεχθῆ ἔμέ· τοῦ ἐνός μας ἢ καὶ τῶν δύο ἢ ζωῆ εἶναι χαμένη, ἂν ἡ ταχύτης αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίῃ τὴν τοῦ ἰδικοῦ μου.'

Εἰπὼν ταῦτα, ἔδωκε τὴν δεξιάν εἰς τὸν ἐχθρὸν του, ἔ ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Βέν δὲ Ἀσσοῦνας, ἀφελήθει ἀπὸ τὰ ὀλίγα λεπτά ὅσα ἐκίνησε πρὸ τοῦ Ἀραβος, ἐφθασεν εἰς τοῦ Βέη τὸ στρατόπεδον ἐν καιρῷ ν' ἀποφύγῃ τὸν διώκτην του, ὅστις, ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀπὸ πλησίον, ἤλθε τόσον σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ὅσον τὸ ἔκρινεν ἀσφαλές.—Ἦτο μὲν αὕτη παράδοξος φιλοξενία· πλὴν πᾶς Ἀραβὴς ἤθελε πράξειν ὁμοίως εἰς ὁμοίαν περιστασίαν.

ΚΑΘὼς τὸ ῥόδον σύγκεται ἀπὸ ἀνθη τὰ γλυκύτατα, καὶ ἀκάνθας τὰς πλέον ὀξείας· καθὼς οἱ οὐρανοὶ ποτὲ μὲν εἶναι καθαροὶ, ποτὲ δὲ σκοτισμένοι, ἀμοιβαίως θυελλώδεις ἔ γαλήνιοι· παρόμοια τοῦ ἀνθρώπου ὁ βίος εἶναι ἀναμιγμένους μὲ ἐλπίδας καὶ φόβους, μὲ χαρὰς καὶ λύπας, μὲ ἡδονὰς καὶ μὲ πόνους.

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ.

ἘΧΕΙ τὸ ψεῦδος ἕκτασιν μεγάλην ἔ πολλήν. Πολιτεύεται εἰς τὴν ἀγορὰν, κατοικεῖ εἰς τὰ ἐργαστήρια, ἐμβαίνει εἰς τὰς οἰκίας, εἰσέρχεται εἰς τὰς αὐλὰς τῶν βασιλέων καὶ μεγιστάνων, παραστέκεται εἰς τὰ κριτήρια· ὅπου καὶ ἂν σταθῆς, ἐκεῖ εὐρίσκεις ψεῦδος· προχωρεῖ καὶ ἕως τοῦ ἁγίου βήματος· διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερωμένοι ἀνθρώποι ἐνίοτε ψεύδονται. Τὸ ψεῦδος ἐξέρχεται ἐξ ἐνός στόματος, καὶ καταπᾶ εἰς μύρια· τὸ ψεῦδος λέγεται, γράφεται, τυποῦται· εἰς τὰ βιβλία, ἀναγινώσκεται, διέρχεται ἐκ πόλεως εἰς πόλιν, περιέρχεται εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Ὅθεν τίς δύναται νὰ περιγράψῃ ἢ νὰ διηγηθῆ πόσῃν βλάβῃν προξενεῖ τὸ ψεῦδος;

Αὐτὸ βλάπτει καὶ τὸν λέγοντα, ζημίαν προξενεῖ ἔ εἰς τὸν ἀκούοντα. Ὅστις λαλεῖ τὸ ψεῦδος, ἐκεῖνος γίνεται μισητὸς, ἀτιμος, ὑποπτος· ζητεῖ δάνειον, ἀλλ' οὐδεὶς τὸν ἐμπιστεύεται· ὑπόσχεται, ἀλλ' οὐδένα πείθει· γράφει ὁμολογίαν, ἀλλὰ καθεὶς διστάζει. Καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐνίοτε λέγει ὁ ψεῦστης, ἀλλ' οὐδεὶς τὸν πιστεύει. Τὸ ψεῦδος πολλάκις ἐξαφανίζει ὀλοκλήρους πόλεις, ἔ ἄνω κάτω στρέφει κραταιὰς βασιλείας· ἐχθρεύει τοὺς φίλους, ταραττεῖ τὴν συγγένειαν, χωρίζει τὰ συνοικέσια· τὸ ψεῦδος σχίζει καὶ ἐξαφανίζει καὶ αὐτὰ τῆς Ἐκκλησίας τὰ μέλη.— ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝ.

ΔΕΝ φοβοῦμαι νὰ εἶπω ὅτι ὁ Δημοσθένης μὲ φαίνεται ἀνώτερος τοῦ Κικέρωνος. Κάνεις βέλβαια δὲν θαυμάζει τὸν Κικέρωνα, ὡς ἐγώ. Λαμπρύνει ὅτι καὶ ἂν ἐγγίξῃ· εἶναι δόξα τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου· μεταχειρίζεται τὰς λέξεις, ὡς ἄλλος οὐδεὶς· μεταμορφώνει τὸ πνεῦμα τῆς, ὅπως θέλῃ· εἶναι σύντομος ἔ σφοδρὸς, ὅταν θέλῃ, ἐναντίον τοῦ Κατιλίνα, τοῦ Βήρρου, τοῦ Ἀντωνίου. Μ' ὅλα ταῦτα, φαίνεται καλλωπισμὸς τις εἰς τὴν ὁμιλίαν του· καὶ ἡ θαυμαστικὴ του τέχνη δὲν κρύπτεται παντάπασι. Ὅταν λαλῆ ὑπὲρ σωτηρίας τῆς πολιτείας, οὐτ' αὐτὸς λησμονεῖ τὸν ἑαυτόν του, οὔτε τοὺς ἄλλους ἀφίνει νὰ τὸν λησμονήσωσι. Ὁ Δημοσθένης ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἔξω ἑαυτοῦ, ἔ παρὰ τὴν πατρίδα ἄλλο δὲν βλέπει· ἔχει κάλλος χωρὶς ποσῶς νὰ συλλογίζεται περὶ κάλλους· ἀνώτερος παντὸς ἐπιδεικτικτοῦ θαυμασμοῦ, μεταχειρίζεται τοῦ λόγου τὸ χάρισμα, ὡς ἄνθρωπος μέτριος τὰ φορέματα διὰ νὰ σκεπάξεται. Βροντᾶ, ἀστράπτει, σύρει πάντα ὡς χεῖμαρῶς· κάνεις δὲν λαμβάνει καιρὸν νὰ τὸν κρινῇ· ὁ νοῦς ἀφιερώνεται ὅλος εἰς τὰ πράγματα,